

INLEIDING

Tegen het einde van het jaar, met de feestdagen en jaarwisseling voor de deur, kijken we terug op een bewogen jaar. Het jaar 2020 was een bijzonder jaar, ook bij Kenter, waarin “anderhalvemetersamenleving” het meest gebruikte Nederlandse woord van het jaar is, volgens de redacteuren van de Dikke Van Dale. Internationaal stond het woord “pandemie” op nummer één, gevolgd door “Coronavirus” en “quarantaine”.

Voor de pleeggezinnen was het geen gemakkelijk jaar. Scholen dicht, thuis-onderwijs, alles online. Sommige kinderen hadden het er moeilijk mee. Anderen kwamen tot rust en konden meer zichzelf zijn. In deze Novajo lezen jullie enkele verhalen van pleegouders, de column van pleegmoeder Marrit, wetenswaardigheden en informatie voor de kinderen, waarvoor wij een pleeggezin zoeken. We wensen jullie veel leesplezier.

Wij wensen jullie allemaal prettige feestdagen en een heel voorspoedig, liefdevol en GEZOND 2021!

Het team van Kenter Pleegzorg

DRIEMAANDELIJKE UITGAVE VAN

kenter
JEUGDHULP

KENTERJEUGDHULP.NL • 088-2434343

Reageren? De redactie van Novajo bestaat uit Marjolein Colenbrander, Shirley Janzen, Kirsten van der Wal en Yolande Hijmans (eindredactie). Neem gerust contact op met één van de redactieleden via pleegzorg@kenterjeugdhulp.nl.

“ZORG OP MAAT BLIJKT ALLERBESTE OPLOSSING”

Als de vriendin van Monique overlijdt, laat zij haar man en 12 jarige dochter Peggy achter. Omdat de vader van Peggy de verzorging van zijn dochter niet mee aankan, neemt Monique die taak op zich. Samen met Peggy zoeken Monique en haar gezin naar de allerbeste mogelijkheden voor Peggy. In dit artikel vertelt Monique over de aanvankelijk moeizame zoektocht en de uiteindelijke unieke oplossing.

Na overlijden van haar moeder bleef Peggy achter

“Mijn allerbeste vriendin en ik kenden elkaar al ons hele leven. Toen zij overleed bleef haar 12 jarige dochter Peggy samen met haar vader achter. Niet lang daarna begon de vader van Peggy te drinken en ontstonden er veel ruzies tussen hem en zijn dochter. Mijn man en ik – we werken beiden in de jeugdzorg - hebben in een gesprek de vader van Peggy voor de keuze gesteld: of hij moest zelf hulp zoeken of wij zouden dat doen. Er verbeterde daarna wel iets. Zo kwam er bijvoorbeeld hulp in huis, maar echt goed werd het niet. Peggy kwam veel bij ons. We hielpen haar met huiswerk, gingen mee naar een open dag op school, ze logeerde bij ons in vakanties en vriendjes werden aan ons voorgesteld.”

Voor een dag of twee...

“Toen Peggy 15 was, belde ze ons. Of we haar kwamen ophalen en of ze een tijdje bij ons mocht blijven. Het was uit met haar vriendje en ze had het met haar vader overlegd. We zeiden gelijk ‘ja’. Neem maar wat meer spullen mee dan, voor een dag of twee, zei ik nog. Ze zat die dagen het liefst zo dicht mogelijk bij ons en zocht echt onze nabijheid op. De twee dagen werden veel langer en uiteindelijk gaf Peggy aan dat ze heel graag bij ons zou willen wonen terwijl we samen op zoek zouden gaan naar passende woonruimte voor haar.”

Waarom wil je dat weten?

“Peggy had van alles een negatief beeld en ze was steeds bang dat we boos op haar zouden worden, waarschijnlijk

omdat haar vader ook zo vaak uit het niets boos kon worden op haar. Als we haar iets vroegen zei ze standaard: ‘waarom wil je dat weten?’ Ik heb ontelbare keren aan haar uitgelegd dat we nu verantwoordelijk voor haar waren maar ook dat we echt om haar gaven. En dat we daarom graag wilden weten waar ze was als ze bijvoorbeeld later thuis kwam. De vader van Peggy was ook boos op ons en dat maakte het contact met hem ingewikkeld. Toch stopte ik nooit met hem keurig op de hoogte houden van de ontwikkelingen van zijn dochter.”

Moeizame zoektocht werd unieke constructie

“De zoektocht naar een passende woonplek was een moeizame. Begeleid wonen, een kamertrainingscentrum: niets leek bij Peggy te passen. We konden nergens de rust en regelmaat terugvinden die zo belangrijk voor haar waren. Na bijna twee jaar zoeken, hebben we het heft in eigen hand genomen en zijn naar de gemeente gestapt. We hebben daar het perfecte plaatje voor Peggy geschetst: een eigen woning dichtbij de onze waar we haar konden begeleiden zoals we al die tijd al deden. Waar ze kon oefenen met zelfstandig wonen en terug kon vallen op onze nabijheid als dat nodig was.

De gemeente gaf, na een moreel beraad, akkoord op deze unieke constructie. We konden zelf de begeleiding blijven doen. Dat was voor Peggy veel rustiger. De pleegzorgbegeleiding vanuit Kenter en de pleegzorgvergoeding liepen nog één jaar door nadat Peggy op zichzelf ging wonen. Daardoor kregen wij nog ondersteuning en met de pleegzorgvergoeding kon Peggy een zelfstandige woonstart maken. Deze uitzonderlijke ‘zorg op maat’ constructie bleek voor alle partijen de beste oplossing. Voor Peggy omdat ze in een pleegzorgsetting bleef wonen, voor ons vanwege de begeleiding en voor de gemeente omdat wonen in een instelling veel duurder is.”

Trots!

“Peggy doet het goed en we zijn super trots! Door onder andere EMDR en Exposure therapie heeft ze het verleden een plek kunnen geven en haar MBO gehaald. Haar netwerk groeit, ze heeft een fijne baan en een nieuwe vriend. Haar huis heeft ze keurig op orde. We hebben dagelijks contact met haar.

Ik werk al jaren als pleegzorgbegeleider voor een andere organisatie (Parlan) en ik had nooit gedacht ooit zelf pleegouder bij Kenter te worden. Maar pleegzorgbegeleider én pleegmoeder zijn was voor mij een gouden combinatie. Ik heb nog meer begrip voor bepaalde dingen en kan me nu beter inleven in situaties. Ik ben onze pleegzorgbegeleider bij Kenter enorm dankbaar! Het was echt niet altijd makkelijk, maar wat ben ik trots op ons allemaal dat we dit hebben kunnen neerzetten met elkaar.”

MARIA IK WEET NU: DAT BEN IK!

Maria werd vanaf haar geboorte totdat ze ruim twee jaar oud was, misbruikt en verwaarloosd door haar biologische ouders en haar oma en opa van vaders kant. Haar vijf jaar oudere zusje onderging hetzelfde lot. Maria is nu 20 en vertelt over haar verleden, de band met haar zusje en pleegmoeder, de rol van Kenter en over hoe het nu met haar gaat.

Ze verwondde ons om ons veilig te houden

“Ik ben misbruikt en mishandeld toen ik heel klein was. Mijn biologische moeder was bang voor haar man en haar schoonouders. Ze had het niet makkelijk tijdens haar huwelijk en ze werd psychisch ziek. Daardoor heeft kunnen gebeuren wat is gebeurd. Mijn biologische moeder probeerde mijn zusje en mij te beschermen door ons te verwonden. Zo kwamen we in het ziekenhuis terecht en waren in elk geval voor even veilig. Ze zag geen andere uitweg. Met dezelfde reden heeft ze – toen ik ruim twee jaar was – ons huis in brand gestoken. Daar werd ze voor opgepakt. Mijn zusje en ik werden naar een neef van mijn biologische vader en zijn gezin gebracht. Hoewel het veiliger was dan bij onze biologische ouders, werden we ook hier niet goed verzorgd.”

Post Traumatische Stress Stoornis en hechtingsstoornis

“Na een tijdje werden we in het gezin van Tim en Petra geplaatst. Vanaf het begin noemden we ze papa en mama. Ze wisten niets van de verwaarlozing en het misbruik en wij vertelden niets. Maar op een zeker moment praatte ik mijn mond voorbij. Daardoor kwam ik onder behandeling bij het Kinder en Jeugdtraumacentrum (KJTC) van Kenter. Ik bleek een Post Traumatische Stress Stoornis en een hechtingsstoornis te hebben. De wekelijkse behandeling duurde tot mijn negende en toen kon in verder zonder hulp van het KJTC. In de eerste klas middelbare school begon het weer mis te gaan en ging ik opnieuw in behandeling.”

Opnieuw een vader kwijt...

“Inmiddels ging het met het huwelijk

van mijn pleegouders niet goed. De klap was groot toen ze vertelden dat ze gingen scheiden. Met mijn pleegmoeder had ik vanaf het begin een hele goede, warme band en zij voelde en voelt als mijn moeder. Bij mijn pleegvader kon ik niet veel goed doen, maar een scheiding betekende wel dat ik voor de derde keer een vader kwijtraakte. Vanaf dat moment werd alles moeilijker en heb ik ook een tijdje in mezelf gesneden met een mes.”

Opschrijven

“Op een gegeven moment heb ik op aanraden van mijn psycholoog van het KJTC brieven geschreven aan mijn biologische ouders en mijn opa. Mijn oma was inmiddels overleden. Die brieven stonden vol met gescheld en verwijten en het schrijven ervan luchtte enorm op.

Eindelijk kon ik zeggen wat ik altijd al had willen zeggen. Van mijn opa hoorde ik niets. Mijn biologische vader heeft me teruggeschreven dat er van mijn verhalen niets waar is en dat alles is verzonnen. De brief aan mijn biologische moeder was ook een boze brief, maar met een zachte kant. Ik houd ondanks alles toch nog van haar. Ik heb ook een hele lieve brief aan mijn zusje geschreven. Het lukte ons allebei niet meer om contact met elkaar te houden. We herinnerden elkaar teveel aan een periode die we allebei willen vergeten. Ze schreef terug. We zien elkaar nog steeds niet, maar we weten dat we van elkaar houden en dat is voor nu genoeg.”

Brieven verbrand

“Kopieën van de brieven die ik verstuurd heb ik als een soort ritueel samen met mijn psycholoog verbrand. Dat was goed. Ik besef wel dat ik die nare dingen voor de rest van mijn leven met me meedraag, maar door die brieven te verbranden heb ik toch iets kunnen afsluiten. Het

is alsof de herinneringen dieper in mijn hoofd een plek hebben gekregen waardoor ik er minder aan moet denken.”

Aangifte

“Inmiddels woon ik zelfstandig in een appartement in hartje Amstelveen en heb ik een baan in de zorg. Het was behoorlijk wennen, maar het gaat goed. Twee weken geleden had ik een belafsprake met mijn psycholoog en voor het eerst in drie-en-een-half-jaar had ik niks te bespreken. Het ging gewoon goed. Kort geleden heb ik een aangifte opgestart tegen mijn biologische vader en mijn opa. Ik weet niet of de politie nog iets met mijn verhaal kan. Maar zo niet, dan heb ik het in ieder geval geprobeerd.”

Dit ben ik!

“Ik heb mijn naam willen laten veranderen. Ik ben vernoemd naar de oma die me heeft misbruikt en draag de achternaam van biologische ouders die dat ook hebben gedaan. Maar

mijn naam past bij me en vertelt wie ik ben. Als ik naar mezelf en mijn leven nu kijk, dan denk ik: ‘dat heb ik ondanks alles dat is gebeurd toch maar mooi geflikt!’ En ik weet nu: dat unieke en bijzondere mens: dat ben ik!”

Om de privacy van jongeren en ouders te waarborgen zijn namen gefingeerd en/of details veranderd. In alle gevallen hebben jongeren en/of ouders toestemming gegeven voor publicatie van het verhaal.

COLUMN: HET GROTE, ALLESVERSLINDENDE TRAUMA MONSTER

Stond mijn vorige column nog bol van de monter gegeven adviezen, nu denk ik dat al die adviezen de boom in kunnen. Met mijn pleegdochter erbij. Want man, man, man, wat is zo'n trauma toch een monster. Let op wat ik zeg: het trauma is een monster, mijn meisje niet! Maar het trauma-monster neemt bezit van haar, en laat niet los.

Het begon na de herfstvakantie. Iets heeft bij haar een trigger losgemaakt, en haar de donkerte ingezogen. Wat zij van binnen ook mag meemaken, ik heb dagelijks te maken met wat er naar buiten komt. En dat is niet mals: een donderwolk permanent boven haar prachtige koppie, een woordenstroom die alle grenzen overschrijdt, een uitdagende blik die niet van wijken weet en een onredelijkheid die mij tot waanzin drijft.

Wist ik jarenlang precies hoe ik dit aan moest pakken; na twee maanden grenzeloos en respectloos gedrag voel ik me compleet murw geslagen. Ik zie niet meer haar angst, haar verdriet en haar pijn: ik zie alleen nog maar haar gedrag; het zuigen, het klieren, het eindeloze discussies uitlokken... Ik heb geschreeuwd, geraasd en getierd in mijn momenten van wanhoop, maar niets kwam binnen.

Of toch wel? Wanneer we op een dag thuiskomen van een bezoek aan opa, zit er geen opstandige puber van dertien naast me in de auto, maar een klein, bang meisje. "Mama, doe je me dan weg?" vraagt ze ineens. "Nee natuurlijk niet!" roep ik meteen. Instinctief gaat mijn hand richting haar hoofd, om een liefdevolle en geruststellende aai over haar bol te geven. Maar ze ontwijkt deze met een behendigheid, die mij iedere keer opnieuw verbaast en mij hard treft. Ik wijk uit naar haar hand, maar ook die wordt snel verplaatst, zodat een aanraking wordt voorkomen.

Waarom is dit toch zo moeilijk?

Ik wil haar troosten, haar zeggen dat ze de moeite waard is, haar overladen met mijn liefde en goedbedoelde adviezen, haar geruststellen, haar door het leven loodsen, een leven wat voor haar soms zo immens zwaar voelt, haar verdriet en pijn van haar overnemen, want ik kan het dragen. Maar ze kan het niet ontvangen. Niet zolang het Grote Allesverslindende Trauma Monster nog bezit van haar heeft.

Ik dwing mezelf tot een glimlach en stap uit de auto. Ik zoek een luchtige toon "Lieverd, je blijft gewoon bij mij wonen, wat er ook gebeurt." Maar het kleine meisje is alweer weg, opgegeten door het trauma-monster.

Het lelijke, grote, immer aanwezige, allesverslindende trauma monster heeft ook mij in de houdgreep. Ik vecht terug, strooi met geduld, vriendelijkheid en compassie maar het monster is sterker.

Huilend bel ik mijn pleegzorgbegeleidster. Een keer. Twee keer. Dagelijks. Ik verlang zo naar rust. Rust in mijn hoofd. Rust in mijn huis. Rust wanneer ik boterhammen smeer. Rust wanneer ik studeer. Rust wanneer ik aan het stofzuigen ben. Ik wil deze gekte de baas zijn.

Ik kan mijn verhaal kwijt. Er wordt geluisterd, meegedacht en bemoeid. Na zo'n gesprek kan ik er meestal wel weer tegenaan.

"Mam? Het is over. Ik heb mezelf weer opgepakt. Ik voel het." Zes dagen gaat het nu goed. Zes dagen lijkt het alsof het trauma-monster inderdaad weg is. Ik kan weer de moeder zijn die zij zo nodig heeft. Het monster is gaan slapen. En ik bid vurig voor dat magische toverstokje waarmee we dat akelige monster voor altijd de baas zijn.

Pleegmoeder Marrit

EEN PLEEGGEZIN ZIJN "WE VINDEN HET HEEL GEZELLIG"

De zussen Lisha (14), Larah (16) en Leanne (18) zijn met hun ouders Ilse en Wolter een pleeggezin. Ze vangen kinderen op die niet bij hun eigen ouders kunnen wonen. Lana (9) kwam als baby bij het gezin. "Het is voor mij heel normaal", zegt ze.

TEKST: JACQUELINE SCHADEE FOTO'S: MIRANDA BRUINSMA

De familie woont in de Kleverparkbuurt. Je ziet aan de buitenkant niet dat hier soms wel tien mensen wonen. Voor het huis staat hun bus. "Een gewone auto is te klein voor ons", lacht Ilse. Lana heeft een stapelbed op haar kamer. Ze slaapt er nu alleen in. Soms deelt ze haar stapelbed met een pleegbroertje of -zusje dat tijdelijk wordt opgevangen.

Crisis

De afgelopen jaren ving het gezin negen kinderen op. Twee van hen bleven: Lana en haar pleegbroer. Andere pleegkinderen kwamen tijdelijk. Ze werden opgevangen omdat er thuis plotseling een moeilijke of gevaarlijke situatie was. Crisisopvang, heet dat. Deze kinderen bleven een paar weken of maanden.

Kort of lang bezoek

Lana ziet haar biologische moeder en haar biologische vader eens per maand. "Dat vind ik fijn", zegt Lana. "We spreken af bij het gebouw van Kenter Jeugdzorg. We hebben soms een kort bezoek en soms een lang bezoek. Bij een kort bezoek kletsen we alleen. Bij een lang bezoek doen we iets leuks, zoals bowlen of spelletjes. De mevrouw van Kenter gaat dan ook mee."

Leanne en Lana zijn pleegzussen. "Voor ons is het heel normaal."

Zondagmorgen. De familie vindt het gezellig om samen te brunchen.

PLEEGGEZIN WORDEN?

In Haarlem zijn nu 125 pleeggezinnen. Er zijn nog veel nieuwe gezinnen nodig. Kinderen opvangen kan ook in deeltijd, bijvoorbeeld om het weekend. Informatie: kenterjeugdhulp.nl

Samen verzorgen

"We vinden het allemaal heel gezellig als er een pleegkindje komt", vertelt Leanne. "Als we een baby'tje krijgen, zorgt mijn moeder er niet in haar eentje voor. Ieder van ons kan een flesje geven en een luiertje verschonen. We doen het echt samen. Ik heb daardoor niet het gevoel dat ik aandacht mis. De kinderen die we opvangen zijn ook altijd jonger dan het jongste kind in huis. Een pleegbroertje of -zusje voelt daardoor minder als een bedreiging."

Uit eten

De familie heeft een vast ritueel als een pleegkind afscheid heeft genomen. "We gaan altijd met het gezin uit eten", vertelt Ilse. "We evalueren hoe we vonden dat het ging. We bespreken of we een nieuw kindje willen opvangen. Als iemand van ons dat niet wil, gaat het niet door. We willen dat iedereen erachter staat."

Een fijn huis

Leanne: "We zijn nu twaalf jaar een pleegfamilie. Het heeft ons gezin hechter gemaakt. Doordat mijn zussen en ik veel ervaring met kinderen hebben, worden we vaak gevraagd als oppas. Ik vind het belangrijk dat iedereen op de wereld onderdak heeft. Ik ben blij dat wij kinderen die dat nodig hebben een thuis kunnen geven."

Lana deelt haar stapelbed soms met een pleegzusje of -broertje.

“PLEEGOUDER ZIJN, VERRIJKT JE LEVEN”

In Zandvoort hebben Udo en Cora Klijn al bijna twintig jaar een pleegzoon in hun gezin, genaamd Daan. Cora vertelt daarover: “Daan was tien maanden oud toen hij bij ons kwam. Zijn ouders konden niet voor hem zorgen vanwege een drank- en drugsprobleem. In het begin ging hij via Jeugdzorg regelmatig naar zijn vader en moeder, maar dat was geen succes. Nu wil hij geen contact meer met zijn biologische ouders. Wij zijn, zo zegt Daan, zijn echte ouders.”

Op het moment dat Daan bij hun kwam hadden Cora en Udo al dochter Sara, die toen 18 jaar was. Mijn man en ik hebben altijd een kind willen adopteren of aannemen. Uiteindelijk kozen we voor pleegzorg. We vonden dat we kinderen moesten helpen die geen veilig dak boven hun hoofd hebben.”

Cora: “Daan was en is een lieve jongen. Hij was al 5 weken na zijn geboorte naar een crisisgezin gebracht. Daan is daar tien maanden gebleven. De overgang naar ons gezin was niet gemakkelijk. Hij huilde ontzettend veel en was veel ziek. Dat was een hele moeilijke periode. Dankzij onze inspanning en de hulp van een homeopaat is het goed gekomen en is Daan zich thuis gaan voelen.”

Udo: “Wat ons ook opviel is dat hij niet gelukkig was als we op vakantie gingen. Als we er dan waren trok hij zich terug of zat stil langs het zwembad. Als we terug gingen was hij weer gelukkig. Het heeft een tijd geduurd voor we doorhadden dat dat kwam omdat hij bang was dat wij hem zouden achterlaten en dat hij ons dan kwijt raakte. Die verlatingsangst heeft hij lang gehad.”

Na de Hannie Schaftschool, ging Daan naar de havo/vwo op de Rudolf Steinerschool in Haarlem. Cora: “Omdat hij erg creatief was dachten dat dit de ideale school voor hem was, omdat daar meer wordt gedaan dan alleen leren. Maar Daan was daar niet gelukkig. Hoe dat kwam, werd ons duidelijk toen een klant

van me, die dramadocent was op Hageveld, suggereerde dat Daan mogelijk hoogbegaafd was. Na een test bleek dat inderdaad het geval. Het toeval wilde dat Hageveld een speciale klas heeft voor hoogbegaafden en daar was Daan op zijn plaats.” Na zijn eindexamen is Daan naar de TU Delft wiskunde gaan studeren. Maar dat bleek toch niet zijn ding. “Ik ben nu gestopt en ga volgend jaar computertechnologie doen, ook op de TU Delft.”

Cora: “Dan is het de bedoeling dat hij daar woonruimte gaat zoeken. Wel bijzonder dat hij dan op eigen benen gaat staan.” Dat zal wel even wennen worden voor de pleegouders.

Cora: “Mede door corona ben ik nu gestopt met mijn werk bij Boudoir by Sara. Mijn dochter runt de zaak nu verder. En Udo, die toeristische verhuur doet, heeft nu even ook niets meer te doen. Dus genieten we nu volop van ons kleinkind. Daan vindt het ook prachtig. Zeker omdat zijn pleegouders nu ook opa en oma zijn.”

Tot slot willen Udo en Cora nogmaals benadrukken dat pleegouder zijn heel leuk is. Ze hopen dat mensen door hun verhaal enthousiast zijn geworden en er over na gaan denken dat om een pleegkind in huis te nemen. Udo: Uit eigen ervaring weet ik dat het een verrijking van je leven is.”

WIST U DAT...

- Kenter naar aanleiding van de aangescherpte maatregelen heeft besloten om de begeleide bezoeken door te laten gaan. “Er is geen reden om in het kader van de verscherpte maatregelen de begeleide bezoeken van ouders aan hun kinderen en eventuele weekendbezoeken te gaan beperken (het gaat immers niet om gezelligheidsbezoekjes) als dat niet strikt noodzakelijk is. Bij de vorige lockdown zijn we daar (landelijk) te streng mee omgegaan en in de laatste fase van die situatie is er toen ook versoepeling betracht. In de huidige toestand kunnen begeleide bezoeken en weekendbezoek dus volgens afspraak voortgezet worden, waarbij wel de belangrijke voorzorgsmaatregelen in acht genomen moeten worden, zoals het vrij zijn van verschijnselen, niet in een testperiode zijn (dus in quarantaine zijn), verplicht dragen van mondkapjes, het kunnen rekenen op gemaakte afspraken tijdens weekendbezoek, etc”.
- Kenter ook tijdens de Coronacrisis online informatieavonden organiseert? Een ervaren pleegmoeder vertelt samen met een begeleider pleegzorg haar verhaal. Gelukkig weten aspirant pleegouders ons nog te vinden. Hebben ze de informatieavond gemist, dan gaan we individueel met ze in gesprek. Kent u geschikte aspirant Pleegouder(s)? Ons webinar staat online op onze site.
- Lachen gezond is?
Het liedje van Youp van 't Hek uit 1961 kent u vast nog wel: “Flappie”. Een verdrietig lied over een konijn: www.youtube.com/watch?v=P_lhoe93DvQ
Voor kerst 2020 heeft Youp de tekst aangepast in ook een woord van het jaar: “Wappie” www.youtube.com/watch?v=vsQaOhdZd70
- Daan(20) uit de omgeving Haarlem en Zandvoort een jaar gestopt is met zijn studie bij de TU Delft. Hij geeft graag bijles en vindt het leuk jongeren te begeleiden in Wiskunde en Engels. Tegen een gereduceerde vergoeding komt hij bij u thuis om uw (pleeg)kind te helpen. Interesse? Mail Daan: daanfriet@gmail.com
- VGZ en Jeugdzorg Nederland hebben samen een aanvullende zorgverzekering ontwikkeld. Deze verzekering is er voor jeugdigen die door de kinderrechter

onder toezicht van Jeugdzorg zijn geplaatst. De Jeugd en Gezinsbescherming meldt de jeugdige aan bij VGZ. De verzekerde krijgt van VGZ een polisblad. Als verzorger hoeft u geen premie te betalen. VGZ stuurt de rekening naar de betreffende organisatie of instelling.

- o [Verzekeringsvoorwaarden basisverzekering VGZ Ruime Keuze](#)
- o [Verzekeringsvoorwaarden aanvullende verzekering Jeugdzorg](#)

- Er een prachtig filmpje is gemaakt over de blijvende band met ouders en over mogen vertrouwen op pleegouders?
“Hoe lang je ook leeft, je ouders blijven altijd je ouders...of je jong of oud bent, of je dichtbij of ver weg bent, of je logeert of thuis bent en ook als je ergens anders woont zoals bij pleegouders”.
Loyaliteit is een belangrijk en dagelijks thema binnen pleegzorg. Tegelijkertijd is het een abstract begrip en daardoor vaak moeilijk te begrijpen voor bijvoorbeeld ouders van pleegkinderen. Loyaliteit is van grote invloed op een pleegzorgplaatsing. Voor een pleegkind is het meest wenselijke dat zijn ouders hem/haar toestemming geven om zich verder te mogen ontwikkelen in een pleeggezin. Maar óók dat het pleeggezin de ouders van hun pleegkind erkent en blijft betrekken. Dan hoeft een kind zich er immers niet tussen in te voelen, hoeft het niet te kiezen en mag het gewoon zijn. Hoe lastig is het vaak om dit goed, op een navolgbare, laagdrempelige manier uit te leggen? En hoe vaak blijkt in de praktijk dat één keer uitleggen doorgaans niet voldoende is maar veel herhaling juist nodig is. Mariët Jansen (William Schrikker Gezinsvormen) en Ineke Wiebing (Jeugdhulp Friesland, pleegzorg) signaleerden, gingen brainstormen en werkten een prachtig idee verder uit. Er werd een verhaallijn geschreven en Gert van der Vijver(‘de Zandtovenaar’) en Till Zuidema (‘songwriter Till’) werden benaderd om mee te werken. Met hun volmondig en enthousiast “ja” werd subsidie bij Stichting Kinderpostzegels aangevraagd en toegekend.
Zie: youtube.com/watch?v=9gfn4EdV75k

BERICHT STICHTING BELANGENBEHARTIGERS PLEEGGROOTOUDERS NEDERLAND

TERUGBLIK LANDELIJKE PLEEGGROOTOUDERDAG 2020 – MET TERUGKIJKLINKS

Pleegouders kunnen online terugblikken op de landelijke Pleeggrootouderdag 2020.

Gemeenschappelijk programma

Opening en plenaire lezing [\[klik hier\]](#)

- Welkom door *Mirte Loeffen*, voorzitter van de SBPN
- Opening door wethouder *Sasscha Baggerman*
- Plenaire lezing door *Prof. Dr. Frank van Holen* over begeleiding van pleeggrootouders in Vlaanderen. In zijn presentatie overloopt hij kort bevindingen uit wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot pleeggrootouders en staat hij stil bij de begeleiding van pleeggrootouders in Vlaanderen. Naast een reguliere pleegzorgbegeleiding voor elk pleeggezin, kunnen pleeggrootouders vrijwillig deelnemen aan een reeks van acht groepsessies waarin thema's behandeld worden die kenmerkend zijn voor pleeggrootouders.

Lezing 1: Jeugdzorg en pleegzorg in Nederland, hoe zit dat in elkaar? [\[klik hier\]](#)

Evelien in de Rijk (Levvel) over de plaatsingsvormen waarmee een pleeg(groot)ouder te maken kan krijgen. Daarbij benoemd zij de taken en verantwoordelijkheden van alle spelers. Denk aan gemeente, jeugdbescherming, pleegzorgorganisatie en u als pleeggrootouder.

Lezing 2: Erfrecht en nalatenschap voor pleeg(groot)-ouders [\[klik hier\]](#)

Shinta de Haan (Notariskantoor Postma) & *Henk Voerman* (De Nalatenschapsmakelaar). Voor iedereen komt er een tijd waarin het leven wordt overdacht en u nadenkt over wat u aan wie nalaat. De vanzelfsprekende vragen daarbij zijn: wat laat ik na, aan wie laat ik het na en hoe kan ik dat het beste regelen, zodat mijn kinderen, familie, vrienden en bekenden zich er niet druk over hoeven te maken? In een 'normale' situatie kan dit al complex genoeg zijn. Als er sprake is van een of meerdere pleeg(klein)kinderen komt daar een complicerende factor bij.

Lezing 3: Waar zitten pleeggrootouders mee? Vragen en antwoorden! [\[klik hier\]](#)

Ingrid Paulussen en *Thirza van der Ree* (De NVP) behandelen de volgende onderwerpen

- Een korte presentatie over de Nederlandse Vereniging voor Pleeggezinnen
- Welke vragen van pleeggrootouders komen vaak terug bij de helpdesk van de NVP
- Beantwoording van vooraf ingediende vragen

Lezing 4: Opleidingen voor pleeg(groot)ouders, wat is allemaal mogelijk? [\[klik hier\]](#)

Eline Engelhart (Pleegzorg-academie) laat je kennismaken met het trainingsaanbod van de Pleegzorg Academie:

- Welke trainingen zijn waardevol voor pleeggrootouders?
- Hoe kun je deelnemen?
- En wat leveren ze je op?
- Tevens heeft Eline een voorproefje gegeven van een onderdeel uit een van de trainingen.

Bestuur van de Stichting Belangenbehartiging Pleeggrootouders Nederland. www.pleeggrootouders.nl

Daantje het Vulkaantje – Het Emotieboek

Mandy Langbroek

ISBN:9789492758002

Daantje heeft een geheim. Wil je weten wat dit is? Emoties kunnen nog moeilijker zijn dan rekenen of taal. Slim omgaan met emoties is zo makkelijk nog niet. Het EmotieBoek is een voorleesboek met handvatten om samen over emoties te praten. De vragen in het boek stimuleren de dialoog. Kinderen en volwassenen worden uitgedaagd over hun emoties na te denken en dit met elkaar te delen. “Wat maakt jou boos? Wat doe je als je boos bent?”

Als je opeens ergens anders woont...

Shelley Vos en Alice Faber

Een pleegzorgplaatsing zorgt voor veel verschillende emoties bij pleegkinderen. Het is voor hen niet altijd makkelijk om hierover te praten. Er over lezen kan dan fijn zijn. Daarom besloot jeugdzorgwerker Shelley Vos in samenwerking met projectleider Alice Faber van het Expertisecentrum William Schrikker een voorleesboekje voor pleegkinderen te schrijven. In dit boekje worden allerlei emoties rondom een pleegzorgplaatsing besproken. Bij het schrijven van het boekje hebben pleegkinderen, pleeggezinnen, pleegzorgwerkers, jeugdzorgwerkers, gedragswetenschappers meegedacht.

Herkenning van pleegkinderen

Het resultaat mag er wezen! Het is een voorleesboekje geworden waar veel pleegkinderen zich in herkennen. Dit zijn een paar uitspraken van pleegkinderen die het boekje al mochten lezen:

“Hé dit boekje gaat over mij!”

“Ik wil dit boekje mee naar school nemen, zodat andere kinderen mij beter begrijpen”.

Het boekje kan aanzet geven tot een gesprek over de verschillende gevoelens die een kind ervaart rondom een pleegzorgplaatsing. Er zit een handleiding bij met theoretische achtergrond, waarbij uitleg wordt gegeven over de emoties die kinderen beleven.

Het boekje en de handleiding zijn als pdf te downloaden via de downloadknoppen hieronder. Ben je pleegouder, gezinshuisouder, pleegzorgwerker of jeugdzorgwerker en wil je een gedrukte versie bestellen, mail dan vanaf je werkadres naar projectleider Alice Faber: afaber@pvj.nl.

In verband met de Corona kan de levertijd langer bedragen.

[Download Voorleesboek](#) | [Download Handleiding](#)

Ook heeft orthopedagoog Rianne ten Holder van De Opvoedpoli een review gefilmd van het boekje, hieronder te bekijken:

www.williamschrikker.nl/Nieuws/nieuwsdetail/voorleesboekje-uitgebracht-voor-pleegkinderen-als-je-opeens-ergens-anders-woont

William Schrikker-medewerkers Shelley Vos en Alice Faber publiceren op 2 december het voorleesboekje “Als je opeens ergens anders woont...”

Pleegouders, gezinshuisouders, pleegzorgwerkers en jeugdzorgwerkers kunnen het voorlezen aan pleegkinderen. Het boekje, met handleiding, is digitaal beschikbaar. Daarnaast mag het Expertisecentrum William Schrikker 500 gedrukte versies weggeven.

AMY (12) ZOEKT LEUKE WEEKEND CO-PLEEGGoudERS

BEN JIJ DE PLEEGGoudER DIE WIJ ZOEKEN? WWW.KENTERJEUGDHULP.NL

Weekend 'co-pleeggouders' gezocht voor een gezellige meid!

Wie kan ons helpen? **Amy van 12 jaar** woont in een pleeggezin. Ze heeft het daar goed!

Het pleeggezin omschrijft haar als een lief en gezellig meisje, dat enorm geniet van een huiselijke sfeer. Amy is dol op haar vriendinnen en gaat graag naar school. Rustig thuis op de bank met een kopje thee vindt ze ook heerlijk.

Vanwege privé-omstandigheden zijn we op zoek naar een pleeggezin, dat haar elk weekend en de vakanties, een tweede thuis kan bieden. De weekends lopen van vrijdagmiddag tot en met maandagochtend.

Dit gezin zal dus nauw gaan samenwerken met het huidige pleeggezin. Een soort 'co-pleegouderschap' kunnen we het wel noemen.

Het gezin is minimaal beschikbaar tot en met de zomer van 2021 en woont in Haarlem/Heemstede.

Ben jij of ken jij een gezin (man/vrouw of alleenstaande vrouw) met of zonder kinderen, dat bereid is dit aan te gaan? Bel ons dan alsjeblieft. Wij gaan graag vrijblijvend met jou in gesprek over Amy, haar situatie en wat er bij komt kijken als je pleeggouders wilt worden.

Cindy (06 24 98 90 56, cindyboonstra@kenterjeugdhulp.nl)

Rianne (06 24 97 12 47, riannevanhijstee@kenterjeugdhulp.nl)

Pleegouders worden gescreend en begeleid door Kenter Jeugdhulp, afdeling Pleegzorg.

Bel gerust met vragen, tips of ideeën!

De naam en foto van Amy zijn gefingeerd.

kenter
JEUGDHULP

Middenduinerweg 44
2071 AN Santpoort-Noord
www.kenterjeugdhulp.nl

Cindy 06 24 98 90 56
Rianne 06 24 97 12 47

cindyboonstra@kenterjeugdhulp.nl
riannevanhijstee@kenterjeugdhulp.nl

STEPHANIE (13) ZOEKT EEN PLEEGGEZIN VOOR IN HET WEEKEND

BEN JIJ DE PLEEGOUDER DIE WIJ ZOEKEN? WWW.KENTERJEUGDHULP.NL

Open jij eenmaal per maand je wereld voor Stephanie?

Stephanie is 13 jaar oud en woont bij haar vader in Haarlem. Na het overlijden van haar moeder komen vader en dochter in zwaar weer terecht. En ook nu, na een aantal jaar, is er nog veel onrust en verdriet.

Om Stephanie en vader ruimte te geven, zijn wij op zoek naar een weekend pleeggezin voor eenmaal per maand.

Stephanie is een bijzonder gezellige kletskaus met een brede interesse. Ze houdt van muziek, kunst, geschiedenis en shoppen. Dit originele meisje heeft ook een andere kant. Stephanie kan ook aangepast, stil en verlegen zijn.

We zoeken een gezin, dat naar haar wil luisteren en echt aandacht heeft voor haar. Een gezin dat van cultuur en

van huiselijke gezelligheid houdt. Zelf hoopt Stephanie dat het een weekendpleeggezin is met kinderen en dieren!

Ben of ken je een gezin in Haarlem of omstreken, dat Stephanie mooie en luchtige weekenden wil bieden; bel ons dan! Je mag ook bellen om te sparren over de mogelijkheden en pleegzorg in het algemeen.

Cindy (06 24 98 90 56, cindyboonstra@kenterjeugdhulp.nl)

Rianne (06 24 97 12 47, riannevanhijstee@kenterjeugdhulp.nl)

Dank je wel namens Stephanie en haar vader.

Alle pleegouders worden geselecteerd volgens de landelijke richtlijnen en ontvangen begeleiding van Kenter Jeugdhulp.

De naam en foto van Stephanie zijn gefingeerd.